

Blaž Lukan

TO ŽIVLJENJE

LADJA IN SANJE

Ladja miruje kot zaledenela,
galeb jadra nad njo, ne da bi
zamahnil s perutmi, veter se
je ustavil kot na fotografiji,
vali so se vzpeli in kapljice
so se razpršile v pahljačo,
oddaljeno oko se je zasolilo
od miru in se počasi zaprlo,

podoba pa za vselej preselilo
v sanje.

NESPEČNOST

Mesečina žge, da se ni mogoče
umakniti v nobeno temo, v
nobeno senco, v nobeno zavetje,
znoj prenika skozi zvezdno nebo
na ono stran, da se je treba samo
pokriti z nočjo in zaspati.

DALJNI VALOVI

Veselje je doma v večernih
zvokih, vidim jih na polknih
kot svetlobne lise, bežeče
nekam ven, v zrak, čez gore,
na morje, nad Ocean-

dokler me ne zagrne tema in
obljuje tišina, polna
daljnih valov.

PREBUJANJE

Lahkotno dihanje prihaja iz
napetih prsi, globoko v telesu
spi bolečina, na sencih se
zgodnji žarek za hip ustavi

in pramen las zaplapolja po
pravkar prebujenem dnevu.

VETROVI

Vetrovi strmo zavijajo nad
zemljevidom, čez kožo nosi
listje, odtrgano s podrtih
dreves, poti so zabrisane
in po njih hodijo samo psi,

vetrovi so najzvestejši
tovariši pozne jeseni.

LJUBEZENSKA PESEM

Večerne svetlobe se ne da zapisati,
tudi njene menjave ne, mogoče se je
čuditi, čutiti barve na koži kot rahel
dotik, na mrežnici kot žarenje, v laseh
kot dih, v nosnicah kot vonj, na jeziku
kot slad, na ustnicah kot šepet
ljubezenske pesmi, ki je najglasnejša,

ko se že popolnoma znoči.

PRSTAN

Sneti moram prstan, da
roka spet zaplaval po zraku
kot ptica, da se znova
dotakne las, trebuha,

podplatov, da se lahko
znova dotipa do roke,

s katero je zvezana
na veke vekov.

TO ŽIVLJENJE

Vrtinec je odneslo daleč na ono stran,
z njim je šla tudi mladost; zdaj se
črte na dlani ukrivijo navzdol, poti
preraste mah iz srebrnih las, za očmi
se ob jutrih dviga drobna megla.

Hrbet je miren, kot bi pod njim spal
mlad pes, v gube na čelu je čas zapisal
svoje žalostne pesmi, med stisnjene
ustnice se krivulja neskončnosti več ne
ujame, v brezvetrju se rodi samo bolečina

in skozenjo izhlapi to življenje.

LE BESEDA

Ko je beseda samo še dotik, otip,
toplota dveh kož, vročina, ki ju
zvari v trdno, nedeljivo telo, skozi
katero polje dvoje življenj kot eno
samo, ki hoče postati več kot telo,
življenje, spomin na vse to, zgodba,
čas, njegov izvir in še več – še manj:

čas, ko še ničesar ni bilo, le beseda.

OKO IN ZVEZDA

Po vsemirju je dež,
po duši so iskrice,
iz oči se dvigajo
zvezdne meglice.

Veliko oko gleda
globoko v nebo,
v črnino zenice se
potopijo zvezdice.